



Радослав Колев

Масата

Често вечер децата се измъкваха от леглата си и наблюдаваха през ключалката на вратата. Събуждаха ги животинските звуци.

Приказките на ключалката бяха къде-къде по-интересни от тези в детските книжки, къде-къде по-завладяващи.

Знаеха ли родителите на малкия Ерик и по-малката му сестра Мари, че са наблюдавани? Може би. Може би това беше част от играта.

С времето игрите ставаха все по-мръсни, все по-жестоки. Един ден тате беше прасе, на следващия куче. Грухтеше недоволно, когато мама го караше да яде собствените си лайна, скимтеше жално в ролята си на куче, когато мама взе голямата ножица и постави онова му нещо между остриетата и заплаши да му го кръцне.

Тези представления все по-често завършваха с жесток побой. Все по-рядко краят беше добър и мама позволяваше на татко да я яхне. Сега тя беше облечена в черна кожа и използваше камшик. Сега тя налагаше безмилостно голото гърчещо се тяло на тате, оставяйки кървави бразди по него. Превръщаше го в смачкана безформена, олигавена в кръв и сълзи купчина в ъгъла, след това се смиляваше и се навеждаше над него, поемайки в длан онова смешно увиснало нещо и го галеше и му говореше нежно, докато не се втвърдеше в ръката ѝ. А когато тате с надежда надигнеше взор, тя го хващаше за косата и удряше главата му в плочките на пода. Накрая сядаше отгоре му и започваше да се придвижва ритмично нагоре-надолу, нагоре-надолу, първо по-бавно, после все по-бързо и по-бързо, стоновете ѝ се сливаха с тези на татко.

С времето, така както преди татко бе деградирал в животно, сега деградира в предмет.

„Маса!“, заповяда му мама и той застана на четири крака неподвижно, както си беше гол-голеничък. Колко време щеше да продължи новата превъплъщение? Зависеше от милостта на мама. А когато беше куче понякога не го хранеше с дни.

Новата мебел стоеше в хола и на мама явно ѝ харесваше. Вечер, когато гледаше телевизия тя разсеяно започваше да си играе с онази увиснала част, да я подръпва леко и да я гали. Масата тихо стенеше.

Мама се грижеше за масата. Бършеше я от прах и редовно я мажеше с „Пронто“ за да се запази лъскава и новичка. Хранеше я в устата, а когато „отделяше“, почистваше изпражненията и урината.

Когато приятелките ѝ идваха на гости за по чаша кафе, те хвалеха новата оригинална маса и хвалеха любезната домакиня за превъзходно кафе.

Масата имаше един недостатък. Беше с неравна повърхност и

върху нея не можеше да стоят изправени чашите в чинийките. За сметка на това обаче отгоре ѝ можеше да си опънеш краката или да си държиш телевизионната програма. Мама и нейните приятелки си опъваха краката, духаха и бъркаха кафето с малките посребрени лъжички и го хвалеха.

Една вечер мама показва на децата едно интересно и чудно свойство на новата маса. Имаше една дупчица – ако бъркаш в нея достатъчно продължително и старателно, накрая от нея започват да капят изпращения.

До късно през нощта мама, Мари и Ерик през смях и закачки се редуваха да си играят с вълшебната дупчица, накрая мама прати децата по леглата, понеже отдавна вече времето за лягане бе минало.

Един ден мама доведе любовника си и решиха да го направят върху масата. Мама лудешки се тресеше и пшкеше и се молеше и стенеше и дори крещеше, докато мускулестото тяло на любовника ѝ я клатеше напред-назад първо по-бавно накрая с бясно темпо. Ноктите ѝ се впираха в плътта на масата, потта ѝ се стичаше по масата сливаше се с нейната пот, стонове ѝ се сливаха с тези на масата и на любовника ѝ. По гръб и по корем, после пак по гръб-страстта превръщаше човешките звуци в животински.

Накрая масата умря. Мама бе загубила интерес към нея и бе забравила да я храни. Изхвърлиха я навън, на боклука, сред кашони и кофи за смет...

КРАЙ

© Радослав Колев

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/703>]